

ning. Det blev sagt saa smukt og godt, at jeg ikke har noget at føje til.

Det ærede 3die Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) gjorde en Bemærkning imod den Maade, hvorpaa Sløjdsinspektørens Afgang er ordnet i Lovforslaget. Det kan, naar Lovforslaget gaar i Udvalg, blive Genstand for en Forhandling mellem Udvalget og mig, hvorvidt vi kan finde en anden Ordning end den, der her er foreslaaet efter en Forhandling med Sløjdsinspektøren. Jeg synes ikke rigtig, at man kan bruge det Udtryk, som det ærede Medlem brugte. Man kan i hvert Fald ikke sige, at det er en Løn med Tilføjelse af Pension, men man kunde snarere vende det om og sige, at det er Pension, der gives med Bibeholdelse af Løn for et Arbejde, som den vedkommende pensionerede Embedsmand skal fortsætte i Fremtiden. Meningen er jo, at han faar Pension for sin tidligere Stilling som Sløjdsinspektør. I denne Stilling har han en Løn af 1,500 Kr., og derfor vil han faa en Pension, som svarer til Lønnens Størrelse. Saa har han tidligere haft et Honorar paa 4,000 Kr. for at arbejde for Sløjdsagen i sin Helhed gennem Skrift og Tale, ved Rejser omkring i Landet og Foredrag. Det er dette, han mener, at han til Dels kan vedblive med — mindre maaske med Rejserne end med de skriftlige Udarbejdelser —, og det er derfor, Regeringen mener, at man maa kunne vedblive at give ham dette Honorar. Om nu det Beløb, der er foreslaaet — efter Hr. Mikkelsens Ønske — som en Slags Honorar til hans Enke, naar han en Gang afgaar ved Døden, just svarer til en Enkepension af hans samlede Indtægt, tør jeg ikke i Øjeblikket afgøre, da jeg ikke har foretaget en Beregning deraf, men det kan i hvert Fald ikke være af hans Inspektørløn, thi den var kun paa 1,500 Kr., og en Enkepension vilde da ikke kunne blive 1,500 Kr. Saa hvis det ærede Medlem mente, at man i Fremtiden kunde lade hans Enke blive understøttet efter Reglerne for Enkepension og efter hans Inspektørgage, saa vilde det Beløb i hvert Fald blive meget betydeligt nedsat, og noget saadant vil jeg fraraade, da jeg tror, at hans Betydning har været saa stor, at man i Lighed med andre Beløb, som man af Ministeriets Understøttelseskonto yder til Enker efter betydelige Mænd, nok her maatte kunne yde det Beløb, som Hr. Mikkelsen har ønsket, og som altsaa er foreslaaet her.

Rambusch: Endskønt der, efter hvad der synes at foreligge, vil blive givet fyldestgørende Oplysninger om alle Detaljer

vedrørende denne Sag i et kommende Udvalg, er der dog visse Spørgsmaal vedrørende det rent principielle, som jeg synes, det kunde være ønskeligt at faa belyst allerede her ved første Behandling. Der er nemlig noget vedrørende Sagens Principper, som jeg synes svæver noget ud i det blaa, og som hverken er blevet belyst gennem de foreliggende Bemærkninger til Lovforslaget eller i de Udtalelser, der er kommet frem. Det er Forholdet mellem de to Retninger: Hvad er Meningen med den Strid, der er blevet ført mellem de to Sløjdetninger? Fra nogle Sider har jeg hørt antyde, at Aksel Mikkelsens Metode væsentlig gaar ud paa at gøre den rette praktiske Brug af de foreliggende praktiske Virkemidler, medens den svenske Sløjd mere skulde være bygget paa teoretiske Principper. Jeg nævner det kun for at angive Udgangspunktet for min Forespørgsel, for jeg tager ikke noget Parti i den Retning. Men der er noget, der har gjort mig ængstelig, nemlig det, at den højtærede Minister meget stærkt betonede, at det ingeniunde var Meningen at tage Parti for den danske Metode. Men skal det sige, at Meningen er at tage Parti for den svenske Metode? (Undervisningsministeren: Nej). Det kunde jo nok være værd at faa oplyst. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Minister, om der er noget i det, man ogsaa hører antydet, at denne Ordning er en Slags Kompromis i den Retning, at man skyder Princippet til Side: man søger at affinde sig med den Person, som har været Bærer af denne Sag, med andre Ord, man vil ikke tilføje Manden, der har bragt denne Metode frem, Aksel Mikkelsen, nogen Uret, men man er til Sinds at skyde hans Princip til Side.

Min Forespørgsel gaar derfor ud paa, om den højtærede Minister vil oplyse: Hvad er den principielle Forskel mellem de to Metoder, og er det fremdeles Meningen, at de skal arbejde Side om Side — jeg vil ikke sige fredeligt, for som det foreligger, er det jo ikke saa ganske fredeligt —, men at der fremdeles skal ske dem lige Ret? Eller er det Meningen, at den fremmede Metode skal have Fortrinet?

Mægaard: Da det fra anden Side er antydet, at det vil være heldigt at faa Lovforslaget i Udvalg, finder jeg ikke Grund til at forlænge Debatten videre og skal tilsige det ærede Medlem (Tvede), der antydede dette, at der fra vor Side ikke er noget til Hinder der for, og jeg skal paa et senere Tidspunkt foreslaa et saadant Udvalg.

Jeg vil gerne sige til den højtærede